

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Indráčkem v právní věci

žalobce: V. K.,
státní příslušnost Ukrajina
zastoupený Mgr. Tomaszem Pustówkou, advokátem
sídlem Jablunkovská 2014/40, 737 01 Český Těšín

proti
žalovanému: Ředitelství služby cizinecké policie
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 7. 2020 č. j. CPR-25447-4/ČJ-2019-930310-V244, o správním vyhoštění

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 9. 7. 2020 č. j. CPR-25447-4/ČJ-2019-930310-V244 bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie Moravskoslezského kraje, odboru cizinecké policie, oddělení

pobytové kontroly, pátrání a eskort č. j. KRPT-32731-48/ČJ-2019-070022 ze dne 22. 5. 2019, jímž bylo žalobci podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“), uloženo správní vyhoštění a byla stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie na dobu dvou let. Žalovaný se ztotožnil se závěrem správního orgánu I. stupně, že žalobce vykonával na území ČR výdělečnou činnost, pro kterou neměl potřebné povolení k zaměstnání, a v řízení nebylo prokázáno, že by polskou firmou, která jej na tyto práce do ČR vyslala, byla poskytována nadnárodní služba ve prospěch českého subjektu. Žalovaný zdůraznil, že pouze cizinec vyslaný ve smyslu ust. § 98 písm. k) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o zaměstnanosti*“), může mít volný přístup na trh práce v ČR. Žalobce u české firmy vykonával závislou pracovní činnost za finanční odměnu, byl tedy pro tuto firmu pracovní silou, avšak nikoliv v návaznosti na poskytnutí služby. Žalobce byl povinen mít pro výkon výdělečné činnosti pracovní povolení podle ust. § 95 zákona o zaměstnanosti.

2. Žalobce podal v zákonné lhůtě u zdejšího soudu žalobu proti rozhodnutí ze dne 9. 7. 2020 č. j. CPR-25447-4/ČJ-2019-930310-V244, ve které namítal porušení procesních předpisů jak žalovaným tak i správním orgánem I. stupně tím, že opomenuli provést důkazní návrhy – zejména výsledkem svědků Z. W. a O. P., kteří mohli osvětlit okolnosti poskytování přeshraničních služeb pro firmu RD Rýmařov s.r.o. Dále žalobce namítal, že byl vyslýchán v cizím jazyce a bez přítomnosti právního zástupce a tedy bez možnosti reálně využít práva na vlastní obhajobu a zajištění objektivit zjištěných skutečností. Správní orgány opřely svá rozhodnutí o skutečnosti dovozené ze záznamu učiněných s povinnými osobami, které jim poskytl Státní úřad inspekce práce; dle žalobce však tyto osoby měly být vyslechnuty jako svědci ve správním řízení. Oběma správním orgánům dále žalobce vytýkal nesprávné posouzení jeho činnosti u společnosti RD Rýmařov jako výkon závislé práce bez pracovního povolení. Podle žalobce tato činnost měla nepochybně povahu služby poskytované jeho zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státu Evropské unie ve smyslu ust. § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti. Toto ustanovení je třeba vykládat zejména v kontextu směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2006/123/ES a č. 96/71/ES o vysílání pracovníků v rámci poskytování služeb, a nikoliv tak, jak to učinily správní orgány v odůvodnění svých rozhodnutí. Žalobce byl vyslán polským zaměstnavatelem na jeho účet a pod jeho vedením na základě smlouvy uzavřené polským zaměstnavatelem pracovníky vysílajícím a společností RD Rýmařov s.r.o., pro kterou byly služby určeny. Navíc byl žalobce vyslán do ČR polským zaměstnavatelem dočasně v rámci transhraničního poskytování služeb. Závěrem své žaloby namítal neadekvátnost délky uloženého správního vyhoštění.
3. Žalovaný ve svém vyjádření navrhoval zamítnutí žaloby jako nedůvodné.
4. Krajský soud provedl důkaz napadeným rozhodnutím žalované ze dne 9. 7. 2020 č. j. CPR-25447-4/ČJ-2019-930310-V244 a připojeným správním spisem žalovaného správního orgánu téhož čísla jednacího, jakož i správním spisem Policie ČR, Krajského ředitelství policie Moravskoslezského kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort č. j. KRPT-32731/ČJ-2019-070022 a poté dospěl k závěru, že žaloba není

důvodná. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“) v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí žalovaným (§ 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.).

5. Z hlediska skutkových zjištění vyplývajících ze správního spisu správního orgánu I. stupně vzal v daném případě krajský soud za prokázáno, že:

- podle úředního záznamu ze dne 6. 2. 2019, že v tento den byla provedena pobytová kontrola cizineckou policií v součinnosti s Oblastním inspektorátem práce Ostrava v objektu firmy RD Rýmařov s.r.o. na ul. 9. května 1191/45, Rýmařov zaměřená na nelegální migraci a odhalování nelegálního zaměstnání osob třetích zemí. Při této kontrole byl kontrolován i žalobce, který pracoval na přichycování farmacelu k hranolům. Byly pořízeny seznamy kontrolovaných osob a vedoucím úseku výroby F. U. a předloženy kopie smluv o spolupráci RD Rýmařov s polskými společnostmi ZBIMAR PLUS a WALMER ENERGY. Žalobce na místě předložil cestovní doklad s vylepeným polským národním vízem typu D, MULTI účel 06 – zaměstnání a polské dokumenty Umowa o prace, Zezwolenie na prace a Certyfikat ubezpieczenia (fotokopie těchto dokladů jsou obsaženy ve správním spisu správního orgánu I. stupně);
- ze smlouvy uzavřené mezi RD Rýmařov s.r.o. a ZBIMAR PLUS Z. W. ze dne 1. 6. 2017, že jejím předmětem je poskytování služeb firmou ZBIMAR PLUS v oblasti realizace prvků budov, tj. prefabrikace hotových stěn budov v technologii RD Rýmařov, výstavby stavebních objektů a instalačních a dokončovacích prací na hotových objektech;
- dne 6. 2. 2019 bylo vydáno oznámení o zahájení správního řízení s žalobcem ve věci správního vyhoštění z území členských států EU;
- dne 6. 2. 2019 byl s žalobcem sepsán protokol o výsledku v rámci řízení o správním vyhoštění. Z tohoto protokolu krajský soud zjistil, že správní orgán I. stupně vycházel ze shora uvedeného úředního záznamu a že žalobce při výsledku uvedl, že souhlasí s tlumočením v ukrajinském jazyku. Na dotaz, zda využije své právo na právního zástupce, uvedl, že nikoliv. Na území ČR přicestoval dne 13. 1. 2019 z Polska; téhož dne přicestoval také z Ukrajiny, a protože momentálně ve firmě nebyla práce na stavbě v Polsku, byl vyslán touto firmou do ČR, přímo do RD Rýmařov. Pro výkon pracovní činnosti na území ČR nemá žádné pracovní povolení a práci mu zde zajistila společnost ZBIMAR PLUS, konkrétně ředitel této společnosti nějaký pan Z. Večer přijel na ubytovnu a ráno se hlásil do práce, kterou mu přidělil pan Ž. Ve společnosti RD Rýmařov jej vybavil pracovním oděvem a byl proškolen pracovníkem této společnosti o bezpečnosti práce na pracovišti. Práci přiděloval mistr českým pracovníkům a žalobce poté s nimi vykonával stejnou práci. V době konání pobytové kontroly cizineckou policií přichycoval farmacel na hranoly. Plat by mu měl vyplácet pan Z., asi 80 Kč za hodinu. Mzdu zatím nedostal.

Ubytován byl v Rýmařově na ubytovně RD Rýmařov, kdo toto ubytování platil, neví. Žalobce dále uvedl, že na území ČR nemá žádné rodinné, ekonomické, kulturní ani společenské vazby;

- dle závazného stanoviska Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky ze dne 7. 2. 2019, že vycestování žalobce na Ukrajinu je možné;
- součástí správního spisu jsou záznamy s povinnými osobami poskytnuté správnímu orgánu Státním úřadem inspekce práce, oblastním inspektorátem práce pro Moravskoslezský kraj a Olomoucký kraj. Jedná se o výpovědi zaměstnanců RD Rýmařov s.r.o. F. U., M. K., P. S., J. Š., J. Z. a žalobce. Z výsledku těchto českých zaměstnanců RD Rýmařov vyplynulo, že žalobce a další cizinci pracovali v RD Rýmařov s.r.o. a vykonávali stejnou práci a ve stejném rozsahu společně, tuto práci jim zadával český mistr výroby, který taky výkon jejich práce kontroloval;
- Oblastní inspektorát práce pro Moravskoslezský kraj a Olomoucký kraj poskytl správnímu orgánu I. stupně také seznam kontrolovaných fyzických osob. Mezi těmito seznamy je uveden i žalobce, který dne 6. 2. 2019 pracoval v oddělení výroby příček, kde přistřeloval farmacel do hranolů. V záznamu je dále uvedeno, že žalobce pracuje společně se zaměstnancem G. a práci mu přiděluje mistr;
- z informace podané správnímu orgánu I. stupně Oblastním inspektorátem práce pro Moravskoslezský kraj a Olomoucký kraj ze dne 5. 3. 2019, že žalobce prováděl výkon činnosti ve společnosti RD Rýmařov s.r.o. opakovaně a to v období od 9. 1. 2018 do 16. 2. 2018, od 11. 5. 2018 do 9. 8. 2018, od 9. 9. 2018 do 14. 12. 2018 a od 14. 1. 2019;
- z podání učiněného právním zástupcem žalobce, že mj. navrhoval výslech svědků Z. W. a O. P.;
- z příkazu k služební cestě č. 5/19 vystaveného společností ZBIMAR PLUS pro žalobce, že má vycestovat do RD Rýmařov v době od 14. 1. 2019 do 31. 3. 2019;
- ze sdělení Úřadu práce ČR, krajské pobočky v Ostravě, kontaktní pracoviště Bruntál ze dne 5. 4. 2019, že žalobce zde byl hlášen v roce 2018, kdy pracoval pro RD Rýmařov s.r.o. a že byl vyslán firmou ZBIMAR PLUS;
- dne 22. 5. 2019 vydalo Krajské ředitelství policie Moravskoslezského kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort rozhodnutí KRPT-32731-48/ČJ-2019-070022 o správním vyhoštění žalobce.

6. Součástí správního spisu je odvolání žalobce podané prostřednictvím jeho právního zástupce ze dne 2. 6. 2019, o kterém, jak shora uvedeno, rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím.

7. Podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, je-li cizinec na území zaměstnán bez oprávnění k pobytu a anebo povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, nebo na území provozuje dani podléhající výdělečnou činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu anebo bez povolení k zaměstnání cizince zaměstnal nebo takové zaměstnání cizinci zprostředkoval.
8. Podle ust. § 98 písm. k) zákona č. 435/2004 Sb., zákona o zaměstnanosti, povolení k zaměstnání, zaměstnanecká karta, karta vnitropodnikově převedeného zaměstnance nebo modrá karta se podle tohoto zákona nevyžaduje k zaměstnání cizince, který byl vyslán na území České republiky v rámci poskytování služeb zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státu Evropské unie.
9. Podle ust. § 2 zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, je závislou prací práce, která je vykonávána ve vztahu nadřízenosti zaměstnavatele a podřízenosti zaměstnance, jménem zaměstnavatele, podle pokynů zaměstnavatele a zaměstnanec ji pro zaměstnavatele vykonává osobně. Podle odst. 2 téhož ustanovení závislá práce musí být vykonávána za mzdu, plat nebo odměnu za práci, na náklady a odpovědnost zaměstnavatele, v pracovní době na pracovišti zaměstnavatele, popř. na jiném dohodnutém místě.
10. Žalobce s odkazem na ust. § 50 odst. 3, 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, vytýkal žalovanému i správnímu orgánu I. stupně neprovedení důkazu výsledkem navrhovaných svědků Z. W. a O. P., mělo jít o soby, které jsou klíčovými zástupci polského zaměstnavatele žalobce a které tak mohly vysvětlit okolnosti poskytování přeshraničních služeb pro RD Rýmařov s.r.o. Jak bude dále rozvedeno, žalobce pro tuto českou firmu vykonával závislou práci a nikoliv služby ve smyslu ust. § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti. Tato skutečnost mj. vyplynula z výpovědí českých zaměstnanců RD Rýmařov s.r.o., především vedoucího úseku výroby domů, směnových mistrů a mistrů výroby i dělníků na montážní lince, kde vykonával práci i žalobce. Tento závěr by nijak nemohl být zpochybněn výsledkem navrhovaných svědků; v tomto směru se krajský soud shoduje s názorem obou správních orgánů, že provedení tohoto navrhovaného důkazu by bylo nadbytečné. Za nedůvodnou považuje krajský soud námitku, že žalobce byl vyslýchán v cizím jazyce bez přítomnosti právního zástupce a tedy bez jakékoliv možnosti reálně využít práva na vlastní obhajobu a zajistit objektivitu zjištěných skutečností. Z protokolu o výsledku žalobce jakožto účastníka řízení ze dne 6. 2. 2019 ovšem vyplynulo, že u tohoto výsledku byla přítomna tlumočnice z jazyka ruského a ukrajinského, že žalobce souhlasil s tlumočením z českého do ukrajinského jazyka, kterému rozumí slovem i písmem, a že na otázku, zda využije práva na právního zástupce, odpověděl záporně. Dle názoru žalobce žalovaný nesprávně posoudil výkon jeho činnosti u RD Rýmařov s.r.o. jako výkon závislé práce bez pracovního povolení, přičemž žalovaný nezohlednil skutečnosti zjištěné ve správním řízení, a to příkaz ke služební cestě, uzavřenou smlouvu o poskytování služeb mezi společností ZBIMAR PLUS a RD Rýmařov s.r.o. a to že žalobce byl v pracovním poměru vůči firmě ZBIMAR PLUS a že z jeho výsledku vyplynulo, že jeho pobyt v ČR byl dočasný, jeho přítomnost byla ohlášena příslušnému úřadu práce. Z těchto skutečností pak žalobce dovozoval, že činnost u firmy

RD Rýmařov měla nepochybně povahu služby poskytované zaměstnavateli usazenému v jiném členském státu EU ve smyslu ust. § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti. Podle tohoto ustanovení je oprávněn zahraniční subjekt vyslat svého zaměstnance do ČR v rámci nadnárodního poskytování služeb. Předpokladem je, že tato služba bude tímto pracovníkem poskytována ve prospěch českého subjektu. K zaměstnání cizince se v tomto případě nevyžaduje povolení k zaměstnání, zaměstnanecká karta nebo modrá karta, která je potřebná k výkonu zaměstnání podle ust. § 178 odst. 1 zákona o zaměstnanosti. Z obsahu správního spisu však vyplynulo, že žalobce vykonával práce pro českého zaměstnavatele – společnost RD Rýmařov s.r.o. v období od 9. 1. 2018 do 16. 2. 2018, od 11. 5. 2018 do 9. 8. 2018, od 9. 9. 2018 do 14. 12. 2018 a od 14. 1. 2019, jak sdělil správnímu orgánu I. stupně Oblastní inspektorát práce pro Moravskoslezský kraj a Olomoucký kraj dne 5. 3. 2019. Práce jím vykonávaná byla řízena a kontrolována zaměstnanci této společnosti (což vyplynulo ze záznamů s povinnou osobou pořízených Oblastním inspektorátem práce pro Moravskoslezský kraj a Olomoucký kraj se shora jmenovanými zaměstnanci), kdy šlo o výrobu a komplementaci stavebních dílů rodinných domků, nešlo tedy o poskytnutí služby jednorázového charakteru. Ve shodě se správními orgány je krajský soud stejného názoru, že žalobce pro uvedenou společnost vykonával závislou práci, byť jen dočasně. Krajský soud podotýká, že pojmem závislé práce se ve smyslu ust. § 2 zákoníku práce rozumí práce vykonávaná ve vztahu nadřízenosti zaměstnavatele a podřízenosti zaměstnance, jménem zaměstnavatele, podle pokynů zaměstnavatele a zaměstnanec ji pro zaměstnavatele vykonává osobně. Může být vykonávána výlučně v základním pracovněprávním vztahu podle zákoníku práce, není-li upravena zvláštními předpisy (např. zákon č. 234/2017 Sb., o státní službě, zákon č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů). Základním pracovně právním vztahem je pracovní poměr nebo právní vztah založený některou z dohod o pracích konaných mimo pracovní poměr, byť jen dočasně. V takovém případě je však nepřipustné, aby tuto práci v ČR žalobce vykonával bez pracovního povolení s tvrzením, že jde o poskytování nadnárodní služby, u níž je možný pobyt osob v rámci Evropského společenství.

11. Unijní předpisy, na které poukazuje žalobce v žalobě (směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2006/123/ES a č. 96/71/ES) neupravují situaci prokázanou ve správním řízení, kdy žalobce byl svým polským zaměstnavatelem vyslán do jiného členského státu EU za účelem výkonu práce u firmy tohoto státu, kterou konal za odměnu jako pracovní síla, avšak nikoliv za účelem poskytování služby. Uvedené unijní předpisy umožňují volný pobyt v rámci poskytování nadnárodní služby a je nepřipustné zneužívat je k nekontrolovatelnému zaměstnávání cizinců na územní členských států Evropské unie.
12. Odkaz žalobce na rozhodnutí Soudního dvora ve věci C-91/13 (v žalobě nesprávně uvedeno C-91/93) je zcela nepřipadný, neboť v něm šlo o situaci dlouhodobého pobytu a výkonu práce cizinců třetích zemí v Německé spolkové republice, kdy tito cizinci byli vysláni zaměstnavatelem - německou firmou do Nizozemí, kde prováděli časově omezenou službu a to montáž lešení na konkrétním staveništi. Po ukončení těchto prací se vrátili zpět do státu, ze kterého byli za účelem provedení uvedené služby vysláni. Šlo tedy o zcela jinou situaci než v nyní projednávané věci, kdy, jak již bylo shora uvedeno, žalobce nebyl polským zaměstnavatelem do ČR vyslán za účelem poskytování služeb.

13. Krajský soud konečně nemůže ani souhlasit se závěrečnou žalobní námitkou, že délka uloženého správního vyhoštění žalobce je neadekvátní ve vztahu k vytýkanému jednání. Podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců je v případě zaměstnání cizince bez oprávnění k pobytu nebo povolení k zaměstnání možno uložit správní vyhoštění až na dobu pěti let. V případě žalobce byla stanovena doba vyhoštění na dva roky, tedy v rozsahu odpovídajícím dolní polovině hranice zákonného rozpětí a s touto délkou se krajský soud shoduje se správními orgány v tom, že je adekvátní k okolnostem tohoto případu, tj. k nelegálnímu zaměstnání žalobce a k tomu, že na území ČR nemá žádné rodinné, sociální či kulturní vazby.
14. Se zřetelem k výše uvedenému krajský soud žalobu žalobce jako nedůvodnou podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
15. O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 věta první s.ř.s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné prokazatelné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení. Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem, pokud stěžovatel sám nemá vysokoškolské právnické vzdělání.

Ostrava 17. září 2020

JUDr. Petr Indráček
samosoudce